

7.del – Den Brennende Ildovn (Daniel kap.3)

Nebukadnesar laget en billedstøtte av gull og han forlangte at alle hans undersåtter skulle tilbe den. Daniels tre venner nektet og ble kastet inn i en brennende ildovn. De ble reddet av en engel, og Nebukadnesar lovpriste Gud. Dette er et eksempel på den virkning troen på Guds rike har på dem som har gjort dette til grunnlaget for sine liv.

Nebukadnesar hadde gledet seg over tydingen av drømmen om billedstøtten. Men han hadde dessverre gått glipp av det viktigste med dens hensikt. Det virker som om han har forestilt seg at hodet av gull skulle avbilde ham som historiens største hersker. Dette lå antagelig bak hans bygging av billedstøtten av gull. I forbindelse med innvielsen av denne støtten samlet han alle provinsers styresmenn og befalte at alle hans undersåtter skulle falle ned og tilbe gudebildet (vers 1, 2 og 6). Gullstøtten forestilte ikke nødvendigvis Nebukadnesar eller hans guder, men mere ment som et symbol for riksenheten og tilbe den for å styrke hans verdensrike og fremme loyalitet til en usikker og fryktsom konge. For å avskrekke tvilere ble straffen for å nekte å tilbe billedstøtten bestemt til å bli kastet inn i en voldsomt brennende ildovn. Jeremias bekrefter at å steke i ilden (Jer.29;22) var en straffemetode i Babylon.

Ovnene var bygget opp med store brente mursteinsklosser og var istand til å bli sterkt opphetet og som til og med tålte å bli opphetet til det doble ved spesielle anledninger. Denne avskrekking virket tydeligvis på den samlede menneskemasse. I v.7 kan vi lese: *"Så snart folkene hørte lyden av horn, fløyte ... falt alle folk, stammer og tungemål ned og tilba det gudebilde Nebukadnesar hadde stilt opp."* De var svært raske til å adlyde kongens befaling om å falle ned for det gyldne gudebilde.

Sadraks, Mesaks og Abed-Negos tro

Vi vet ikke hvor Daniel var ved denne anledning. Men hans tre venner var i Babylon og i en farlig stilling. Den hurtige forfremmelse av de tre unge jødiske fanger var en grunn til sjalusi blant deres likemenn. Da de nektet å falle ned for gudebildet fikk deres kaldeiske rivaler sjansen de hadde søkt etter og de klaget på jødene. Nebukadnesar ble rasende, men han måtte virke rettferdig overfor den internasjonale forsamling. Han ga Sadrak, Mesak og Abed-Nego en ny sjanse. Deres svar er igjen et mønster for alle troende i farlige situasjoner. De var høflige, men bestemte uten å vakle. Nebukadnesar spurte dem om hvilken gud kunne frelse dem fra hans hånd. De tvilte ikke på at deres Gud var i stand til dette og nølte ikke med svaret. Samtidig godtok de, at hvis det ikke var Guds vilje å frelse dem, så ville de omkomme i flammene, men intet kunne forandre deres beslutning (v.16-18). Kongen eksploderte i raseri og de tre vennene ble kastet i ildovnen, som for denne anledning var over-opphetet. Men Gud vet å befri sitt folk fra det verste mennesker kan gjøre mot dem, og de kom ut av ildovnen helt uskadde. Ennå en gang hadde Gud valgt å herliggjøre seg selv gjennom sine tjenere som stoler på ham.

Nebukadnesar lovpriser Gud

Befrielsen av Sadrak, Mesak og Ebed-Nego ble beskrevet av Nebukadnesar selv og er derfor påvirket av det språk som er brukt i de babyloniske religioner. Han så de tre menn i ilden, og

"den fjerde ser ut som en gudesønn" (v.25) som gikk løse omkring i ildsovn. Dette var tydelig en handling av Gud og for annen gang i sitt liv ga han Gud ære gjennom en befaling han sendte til alle deler av sitt rike. Den tid han hadde brukt til å formulere denne befaling, hadde de tre venner hatt anledning til å forklare ham den sanne tro. For denne gangen erklærte han at det var en **engel** fra Gud, og ikke en gudesønn, som frelste sine tjenere som satte sin lit til ham (v.28).

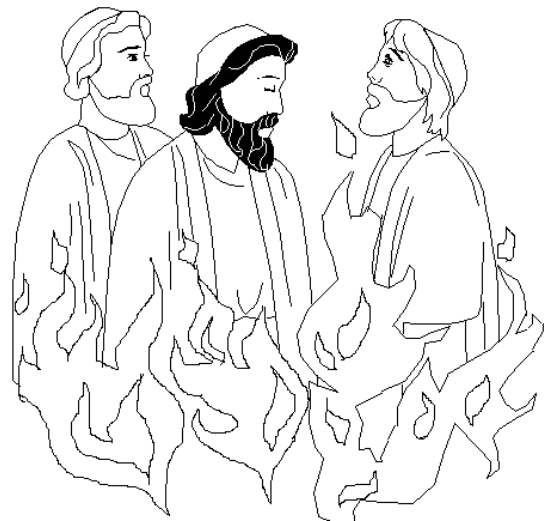
Kongen hadde tilegnet seg en dypere forståelse av Israels Gud. Han hadde hørt sannheten gjennom tydingen av drømmen om billedstøtten. Han hadde nå sett hvordan Gud handlet i hans tjeneres liv. Han var derfor forberedt til en siste hoved-åpenbaring i forbindelse med sin egen stilling, som er emnet i kapittel 4.

Avgudsdyrkelse idag

Disipler idag blir ikke tvunget til å tilbe en billedstøtte av gull, selv om andre ting som tilbes og dyrkes idag nærmer seg avgudsdyrkelse. Paulus taler om 'pengegriskhet' som en avgudsdyrkelse (Kol.3;5). Materialismen er det vesentlige ledd i menneskenes liv, og troende er også påvirket til å dyrke dens guder. Disse avguder tilbyr mere penger, større hus, bedre biler og eksotiske ferier. Å falle for dette er falsk tilbedelse, det er avguder uten å ha liv i seg, og fjerner oss fra å tjene Gud. Paulus viser oss den riktige vei: "*Har vi mat og kær, skal vi la oss nøye med det.*" (1.Tim.6;8).

Hvorfor frelste Gud de tre venner?

Gud frelste Daniel og hans venner på en mirakuløs måte ved tre anledninger (kap.1, 3 og 6). Men dette er ikke alltid tilfelle når det gjelder Guds folk. Forfølgelsene som er forutsagt i kap.11 resulterte i døden for mange av dem (v.33). Og i Hebreerbrevet kap.11 beskrives mange eksempler på trosvitner som døde for sin tro. Forskjellen i forbindelse med de tre nevnte anledninger er at dette er forutsigelser og taler om Guds rike. Daniel og hans venner befinner seg i menneskenes rike og er i en vedvarende strid som kan resultere i forfølgelser. Det er deres tro på det kommende rike som styrker og støtter dem i prøvelsene. Det er en del av Daniels budskap at Gud **kan**, og til slutt **vil** befri sitt folk fra menneskenes makt. Disse tre eksempler er gitt for å vise at Gud er mektigere enn den største i menneskenes rike.

"Herren er min hjelper, jeg skal ikke frykte. Hva kan et menneske gjøre meg?" (Heb.13;6).